

bistanden til de mennesker, der uforskyldt blive ofre for en sådan forbrydelse.

3. Forslagsstillernes overvejelser

Forslagsstillerne finder, at en forhøjelse af minimumsrammerne for straffelovens voldsbestemmelser vil være behæftet med forskellige ulemper. En sådan minimumsstrafferamme af frihedsstraf af en vis varighed for visse voldsforhold vil gøre det vanskeligt for domstolene at nuancere strafudmålingen i overensstemmelse med forholdenes grovhed og strafværdighed. Hertil kommer, at det også med en minimumsstrafferamme vil være muligt for retterne at idømme betingede domme for disse forbrydelser eller kombinationsdomme, dvs. domme, hvor en kortere ubetinget frihedsstraf kombineres med en betinget dom.

Forslagstillerne foreslår derfor den påkrævede skærpelse af voldsstraffene gennemført ved at hæve strafmaksimum i straffelovens §§ 244, 245 og 246. Ved denne lovændring er det ikke alene tanken at muliggøre en skærpet strafudmåling ved de allergroveste overtrædelser af disse bestemmelser. Det er tillige formålet, at strafniveauet generelt for alle overtrædelser af §§ 244, 245 og 246 hæves med ca. 1/3.

Som eksempel på den generelle forhøjelse af strafniveauet kan nævnes, at overfald på et tilfældigt offer med spark og slag, men uden anvendelse af våben eller redskaber, i almindelighed ikke vil overstige fængsel i 60 dage. Udmåles der i et sådant tilfælde en straf på f.eks. 30 eller 60 dages fængsel efter hidtidigt udmålingsniveau, vil det efter den foreslåede forhøjelse skulle svare til en straf på henholdsvis 40 eller 80 dages fængsel.

Som nævnt nedenfor indeholder retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, hjemmel til retshåndhævelsesarrest af personer, om hvem der foreligger en bestyrtet mistanke om overtrædelse af straffelovens §§ 244-246. Betingelserne herfor er bl.a., at forholdet kan forventes at medføre straf af fængsel i mindst 60 dage.

Forslaget om en forhøjelse på ca. 1/3 af strafniveauet i voldssager, vil således tillige muliggøre, at den nævnte bestemmelse om retshåndhævelsesarrest kan finde anvendelse i voldssager i videre omfang end hidtil. Forslagsstillerne lægger stor vægt på, at dette også vil ske.

4. Udvidet adgang til retshåndhævelsesarrest.

Erfaringen viser, at megen voldskriminalitet begås under indflydelse af spiritus. Det er imidlertid næppe realistisk at forestille sig gennemført ved lovgivning en sådan ændring af samfundets alkoholpolitik,

at forsætlige voldsforbrydelser derigennem kan nedbringes markant.

De uagtsomme voldsforbrydelser – uagtsomt manddrab og uagtsom, betydelig legemsbeskadigelse bedømmes naturligt nok betydeligt mildere med hensyn til strafudmålingen end forsætlig voldsudøvelse. I tilfælde, hvor den uagtsomme voldsforbrydelse begås i tilknytning til spirituskørsel og således har et vist forsætligt islæt, idet selve spirituskørslen normalt vil være forsætlig, er der imidlertid grund til en skærpelse især af den umiddelbare, kontante indsats mod denne form for kriminalitet. En sådan omgående og kontant indgriben vil i høj grad afspejle samfundets retspolitiske holdning til disse forbrydelser og være i overensstemmelse med befolkningens ønske om en øget indsats mod spiritusbilismen.

Efter den gældende retstilstand straffes bilister, der kører i spirituspåvirket tilstand og herved dræber eller alvorligt kvæster en medtrafikanter, for uagtsomt manddrab efter straffelovens § 241 eller uagtsomt grov legemsbeskadigelse efter straffelovens § 249. Sammenstødet mellem spirituskørsel og den uagtsomme voldsforbrydelse har i praksis medført en meget betydelig strafskærpelse i forhold til almindelig spirituskørsel, nemlig fra bøde og hæfte i typisk 14 eller 20 dage til 3-6 måneders fængsel for uagtsomt manddrab forårsaget ved spirituskørsel. Da der i disse tilfælde er tale om en voldsforbrydelse med et vist forsætligt element – nemlig spirituskørselen – er der grund til at være opmærksom på behovet for af hensyn til retsbevidstheden at iværksætte en omgående reaktion over for gerningsmanden i form af varetægtsfængsling i retshåndhævelsesøjemed.

Bekæmpelse af spirituskørsel prioriteres højt af forslagsstillerne. Derfor findes det tilfredsstillende at der under den forrige regering blev iværksat forskellige foranstaltninger mod spirituskørsel. I den forbindelse kan nævnes, at Folketinget den 3. maj 1991 enstemmigt vedtog den daværende regerings forslag om ændring af færdselslovens regler om generhvervelse af førerret og om konfiskation (lov nr. 278 af 8. maj 1991), jf. Folketingstidende 1990-91 (2. samling) forhandlingerne sp. 686, 1492, 5098, 5433, tillæg A sp. 1189, tillæg B sp. 441 og tillæg C sp. 389.

Ved den nu foreslåede ændring er det en betingelse, at der kan forventes en straf af fængsel i mindst 5 måneder. Selv om der efter praksis normalt ikke idømmes straffe på 5 måneders fængsel i tilfælde af spirituskørsel, hvor der alene forvoldes legemsskade (straffelovens § 249), er disse tilfælde alligevel omfattet af den foreslåede bestemmelse for at muliggøre anvendelse af retshåndhævelsesarrest i tilfælde, hvor forholdet har en usædvanlig grovhed – f.eks. i tilfælde af gentagen spirituskørsel.